

Nellie Bly.

Er der noget, der sætter Liv i Kvindebevægelsen, da er det de kvindelige Personligheder, som ved deres Stordaad aabenbarer en ny Side af Kvindekønnets eminente Villiestyrke.

Amerikanerinden Nellie Bly er en af disse Kvinder; thi om det end ikke synes en Stordaad at rejse Jorden om i 72 Dage, saa har dog en saadan Rejse en ikke ringe Betydning til Belysning af Kulturlivets Fremskridt. Og enhver, der kender lidt til Rejselivets Besværligheder, maa indrømme, at der til en Rejse snart gennem varme, snart gennem kolde Lande, snart over Land, snart over Vand, kræves en umaadelig Overvindelse og Energi.

Nellie Bly: „Min Rejse omkring Jorden i 72 Dage“ er en lille Pjece, som er udkommen paa Andr. Schous Forlag; den omtaler baade hendes Person og alle Rejseindtrykkene i de 72 Dage, hendes Bekendtskaber og hendes Samtaler med de forskellige Storheder, hun midt i Rejsens Hastværk dog gav sig Tid til at hilse paa. Med sin lille Kuffert i Haanden og iført sit tarvelige Rejsetoilette aflagde hun Visiter baade hos europæiske og andre Verdensdeles berømte Mænd og Kvinder.

Nellie Bly, hvis rette Navn er Elisabeth Cochrane, er 24 Aar gammel. Før end hun var 10 Aar gammel døde hendes Fader. Han ejede flere Møller og store Landstrækninger. Han have selv ledet hendes Undervisning, og hun havde efter ham arvet en levende Trang til Studering.

Hun kom 12 Aar gammel paa en Højskole i Pennsylvania, men maatte 4 Aar efter forlade denne paa Grund af en Hjertesygdom, da Lægerne mente, at en Fortsættelse af hendes Studeringer vilde koste hende Livet.

Hun elskede sine Studier, men vilde nødig dø, og forlod derfor sin Læsning. Lange Rideture og Bevægelse i den friske Luft viste sig snart at være heldbringende for hende, og hun vandt tillige den Ære at vise sig som den bedste Rytterske i Armstrong Courtz.

Hendes literære Smag var omfattende,

og allerede som lille Pige skrev hun Eventyr og Kærlighedshistorier i dusinvis.

Nu som voksen læste hun flittigt Aviser. En Dag fik hun Øje paa en Artikel, „Hvad unge Piger duer til“. Hun skrev et Svar, hvori hun gav sin Fantasi frie Tøjler, og Redaktøren bad hende om at skrive en Artikel om „Unge Pigers Livsopgave“. Hun modtog straks Honorar og en indstændig Anmodning om at skrive inere. Hun skrev over Emnet „Skilsmisse“. Artiklen vakte megen Opmærksomhed og bidrog væsentlig til den kort Tid efter foretagne heldige Forandring i de pensylvanske Ægteskabslove.

Derefter skrev den unge Kvinde om de arbejdende Kvinders Kaar. Ledsaget af en Tegner gik hun omkring paa Fabriker og Værksteder og afmaalede i Billeder og Tekst de arbejdende Kvinders Stilling. Hun forlod imidlertid Bladet „The Dispatch“, i hvilket hun hidtil havde skrevet, og tog til New York, hvor hun henvendte sig paa „The Worlds“ Kontor for at bede om Ansættelse ved Bladet. Hun tilbød at ville rejse til Europa og tilbage igen som Mellemdækspassager, for at kunne skrive til „The World“ om Emigranternes Stilling ombord. Redaktøren mente det dog heldigst, at hun først forsøgte sig hjemme.

Der cirkulerede netop paa den Tid uhyggelige Rygter i New York om Mishandling af Sindssyge i en derværende Sindssygeanstalt. Miss Bly fik den Ide personlig at undersøge Sagen. Hun betroede en Veninde, at hun vilde fremstille sig for Overlægen som sindssyg. Hun havde nøje indstuderet sin nye Rolle og blev optagen som Patient. Den unge Pige blev nu selv Genstand for en umenneskelig Behandling i dette Rædslerne Hjem; men Frugten af dette Forsøg var Offenliggørelsen af en omhyggelig udarbejdet Fremstilling af de i Anstalten bestaaende Forhold. Den glimrende og originale Maade, hvorpaa hun løste denne Opgave, skaffede hende straks fast Ansættelse ved „The World“.

Alle disse Smaabegivenheder i hendes Liv blev kun Forløbere for hendes store Sejr: Jorden rundt i 72 Dage.

Hun har selv beskrevet sin Rejse, som er fuld af Begivenheder og stærke Indtryk.

Ingen bør negte sig den Fornøjelse at læse Bogen, den er i høj Grad interessant og koster kun en Ubetydelighed.

Det kgl. Theater.

Fru Ellen Gulbrandsen optraadte for sidste Gang i „Valkyrien“ i Mandags Aftes. Huset var da, som til alle de øvrige Opførelser af denne Opera, udsolgt til dobbelte og forhøjede Priser. Fru Ellen Gulbrandsens friske, fuldtone Stemme begejstrede Tilhørerne, og „Valkyrien“ blev en fuldendt Succes for Teatret.

I April ventes Fruen atter her til Byen, og denne Opera vil da forhaabentlig genoptages paa Repertoiret.

I Søndags optraadte i „Mignon“ en ung adelig Dame, Frøken Magda Gersdorf. Hun er en fin Skikkelse, med en køn, omend spinkel Stemme. Teatrets bedste Pladser var længe forud udsolgt til dobbelte Priser.

Tirsdag spilledes „Genboerne“ for udsolgt Hus. Fru Emma Nielsen havde overtaget Fru Sindings Rolle.

Saa begynder den stille Uge.

S. H.

Meddelelser.

Kvindelig Fremskridtsforening. Mandag den 6. April vil Hr. cand. phil. Herman Trier tale om Fællesundervisning i Skolerne. Efter Foredraget Diskussion.

„Et mørkt Billede“. Fra Menighedsforstander Schrøder har vi modtaget en Takskrivelse paa de Nødlidendes Vegne, der har nydt godt af den gratis Bispisning i Smedegade 12. Den er nu ophørt, og Hr. Schrøder meddeler, at der fra Landet er bleven Bispisningen tilsendt 140 Kr. efter Artiklen i „Hvad vi vil“, „Et mørkt Billede“, foruden de 54 Kr., som den har modtaget direkte gennem Redaktionen. Vi bringer med Hr. S. vor hjerteligste Tak til alle de gode Givere.

7)

Otte Dages Skilsmisse.

Af

Amanda Kerffstedt.

Oversat af S. H.

Obersten anmodede om som en Naade at maatte gøre sin Ronde, før han bestemte sig. Han fik en halv Times Betænkningstid og han tog da en Tur omkring Murene og Voldene. Da mærker han, at Tyskerne har skudt Breche paa et Sted, og han skynder sig derhen.

Hvad finder han?

Inde i Hullet sad to Sønderjyder; indeklemte og sammenkrøbne, helt krumryggede, dækkede de Aabningen med deres egne Legemer, idet de ganske roligt nød deres Aftensmand. Det var lidt svært for dem at gøre Honnør. „Det skal nok blive bedre naar Murerne kommer“, sagde den ene leende, „vi venter paa dem“.

Obersten gik hurtig tilbage.

„Deres Majestæt“, sagde han, udnævnte en anden til General. Saadanne Karle forlader man ikke“.

Næste Dag faldt han.

„Og den unge Løjtnant, der havde ladet sine Folk staa af Hestene ved en lille Sø for at vande og forfriske disse“, sagde Løjtnanten, der var bleven ganske alvorlig. „Det var en Skare unge Fyre, frivillige Bønderkarle fra Fyn, der havde trukket Støvlerne af og kastet deres Geværer og Frakker paa Jorden. Midt under den muntre Larm hørtes pludselig Raabet: „Preuserne!“ Løjtnanten knipsede med Fingrene. „Til Hest!“ raabte han, „læg an“. Og barfodede, uden Sadler og i Skjorteærmer jog de unge Vovehalse i samme Sekund imod den tætte Rytterafdeling, der spærrede Vejen for dem. To af dem blev liggende, skudt gennem det nøgne Bryst, men de øvrige sprængte igennem og frelste Livet, medens Fjenden tabte flere Mand.“

„Saa De paa Deres Rejse, Konsul Gedde“, spurgte nu den unge Frue, der var forekommen saa tankeløs, „det lille grøn-

malede Hus paa denne Side af Kongeaaen, saa De Dannebrog veje fra dets Tag og véd De, hvorfor det vejer der?“

„Jeg saa det, og det faldt mig ind, at det stod der blot for at bære Dannebrogen — det var saa lille.“

„Det har ogsaa et andet Formaal“, sagde den unge Frue med skælvende Stemme. „Det er bygget af en Bonde, som har en Datter, gift og bosat nede i Sønderjylland. Hver Gang hun venter sig et Barn, forlader hun Hus og Hjem og rejser over Kongeaaen til det lille Hus, paa det, at hendes Børn skal være fødte paa dansk Grund og have dansk Stemmeret!“

„Gud velsigne hende“, sagde Assessor Vicker, „og han give hende mange Sønner!“

„Ja“, sagde Konsul Gedde, „den gamle Bonde havde Ret. Der skal skrives Viser om dette ligesaa vist som der blev skrevet Folkeviser om Kvinden i Kulsvierhytten.“

„Kan De den? Læs den for os nu i Nattens Dæmring! Den er den bedste Afslutning paa Samtalen, den rører ethvert dansk Hjerte.“

„Mig rører den saa dybt, at jeg har